

Oduvijek

Nezamislivo mala čestica,
Ro-mezon, recimo, nezamislivo malo
živi.

Ja živim danima, živim godinama,
od jutra do večeri, čak jedno
stoljeće.

Nezamislivo veći od mene,
brat Svemir, recimo, nezamislivo dulje
živi.

I sad, gdje je naš otac? Pitamo se,
svak za sebe. Ro-mezon, brat Svemir
i ja.

...
(Forum, 1-2 1994.)

Dragi Bože

Već je rujan. Mala Gospa.
Rođendan je mome sinu davno bio.
Ili nije? Ne sjećam se toga više.
A žao mi što će mislit ono dijete
da me od njeg nemar odbi.

No sad što ću. Nasred sobe
podvijenih ispod sebe nogu sjedim.
I pitam se zašto koju na zid sliku
ne objesih? Kako meni koji volim
red u svijetu, čistu zimu,

pod prozorom, s paucima, knjige leže?
Zašto i sad, iza rata, živim tako,
privremeno?... Te ustajem da otvorim
vrata onom koga čekam, čini mi se,
od davnine. I evo ga, on je, on je?

...
(Hrvatsko slovo, 3.10. 1997.)

Gospode moj

Rutvica, mrazovac, kopitnjak...
pedeset, i više biljaka u dolini,
koje raspoznati ne umijem,
od kojih se umire.

A janje malo, bez pameti,
zaobilazi njih.

Jer veli njemu, u nosić,
na vrijeme svaka - da je gleda,
ali ne brsti, ne pase: ne ne,
dok preda mnom ljulja se tek, sva
od želje, mudrica zelena, i šuti.

Ma, tako su bistra, kažem vam,
janjad zemaljska, i biljke, tako su
bistre, da mi se od uma njihova
i ljubavi nijeme sada ježi
kosa na glavi.

...
(Hrvatsko slovo, 16.6. 2000.)

Sedmi travnja 1990.

Imam
pedeset šest Sunčevih,
jednu Mjesečevu godinu.

Godine od početka
desnog, od početka
lijevog.

Ove godine ovdje,
one godine onamo.

Bilo gdje protekle,
godine bilo čega.

Godine posve ranog,
onog nigdje nikakva.

Imam godiše svega,
sve godine ničega.

Star sam kao želja.
Stariji od vremena.

...
(Forum, 1-2 1994.)

**Čovjek s brda,
čovjek iz ravnice**

Bijelobljed, bijeloružičast, bijelosmeđ.
Žutobijel, žutosiv, žutotaman.
Tamnocrven, tamnosmeđ. Crn.

Kosa ravnih, kosa vunastih. Kovrčavih kosa.
Kosa valovitih ... Kestenjastih, plavih kosa.
Smeđkastih. Crnih. Riđih ponekad.

S očima svijetlim, s tamnim očima.
S tamnosvijetlim. Sivim. Plavkastim.
Visok čovjek. Nizak čovjek. Patuljak.

Neka dođe izjutra. Navečer neka dođe
u moj stan. I odmori se u njem, smiri,
uzme sve. Ali neka šuti, i ode zatim, nijem.

...
(Forum, 1-2 1994.)

VESELKO KOROMAN

(Radišići kod Ljubuškog, 7.4. 1934.)

Pitam tako

Što bi Bog uradio
da jednog dana, prije zore,
ljudi dignu ruku na sebe,
svi ljudi, na svim mjestima?

Ne čekajući, jer su zdvojni,
ne mogavši, jer su umorni i jadni,
crni ljudi dočekati ispunjenje
njegova bijelog, prebijelog nauma.

Postavljam ovo pitanje
kao da mi na nj ima tko odgovoriti.
Pitam, uostalom, što ne bih smio pitati.
Preuzetan, malen, gorak čovjek.

Ja, kome su dane dvije ruke,
srednja težina. Kojem je važno
da sam nešto, da sam nečiji.
Da imam koga s kim ću gnjiti.

Što bi Bog uradio
kad bi ovdje ostale samo zvijeri,
samo biljke? Pitam tako.
Da što rekнем. Da me zamijete lastavice.

...
(Hrvatsko slovo, 21.6. 1996.)

Zaželio se na putu

Nije teško reći čega. Svi anđeli
u brdima znaju da su mi na umu dani
neznanog veselja. Stvari bez imena
kad se gále, ili vitlaju naokolo,
s pupoljcima, slatki događaji.

Jer naslagala se vječnost iza naše
kuće, i prema jugu, susjedi moji,
vičem, zar ne vidite? Prošlosti sve
je više. U Mongoliji, dok grizem
bobice, krpasti oblaci nad oazom.

Dvogrbe deve, i pijesak, planine
Kan Tengri. Lije sitna sitna kiša
po obzorju, po životima. Stotinu zora
daleko pjeva ona, i cijedi se, evo,
iznad moje glave, niz krovove vaše,

ista ista, otud, s onoga svijeta.
I kako da ne poželim izaći blažen
(kao pred smrt u dvorište svoje) -
pod nebo koje zna da stari smo poput
njega, dok mi sveder sumnjamo u to?

...
(Forum, 7-9 2000.)

Znate već

Kad se okrenete prema mahovini,
otraga je vinova loza, ružmarin.
Slijeva na desno prolaze sunčeve zrake,
sad u rano jutro, sad u kasnu večer.

I tako, gdje god da ste, na četiri
točke u vama razapet je, o kako dalek,
jedva siv, moj vrt četvrtasti,
s trešnjama naokolo, u sjaju, mijenama.

Ali ja ne mogu približiti više trepet
lišća po njemu, ni travu koja miriše
jako, ne mogu nikako donijeti sliku
oblaka nad njim, staviti je pred vas.

Jer tu sam, u tom kraju koji ne znam
opisati, tu sam negdje, ah, u njemu.
Vi zacijelo znate gdje je to; kad zašutim
ovako, vi zacijelo znate gdje je to.

Zato mi pišite otuda, iz tišine,
i dođite k meni, dok sam živ. A na onom
svijetu, ja ću se moliti za vas, ako
Bog da, već sutra, u općinstvu svetih.

...
(Forum, 7-9 2000.)